

LBRIS

We know
books

Genna Maria Elianne

Mahalaua centrală

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**GENNA, MARIA ELIANE****Mahalaua centrală / Genna Maria Eliane.**

- Otopeni: Letras, 2025

ISBN 978-630-312-444-5

821.135.1

ISBN ePub 978-630-312-451-3

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2025, Genna Maria Eliane. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
email: office@piatadecarte.com.ro
Comenzi la tel. 0787 708 844 // 0748 126 309

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro

Cuprins

Prefață.....	5
Capitolul 1 Vecinele.....	9
Capitolul 2 Gânduri.....	11
Capitolul 3 Familia Achie.....	12
Capitolul 4 Manifestații.....	14
Capitolul 5 Întâlnire.....	16
Capitolul 6 Doamna Alexeevici.....	18
Capitolul 7 Constatări.....	20
Capitolul 8 Psihiatrul.....	22
Capitolul 9 Clubul privat.....	25
Capitolul 10 Domnul PAI.....	30
Capitolul 11 Doamna Achie.....	35
Capitolul 12 Confesiuni.....	40
Capitolul 13 Președintele.....	44
Capitolul 14 Secrete.....	47

Capitolul 15 Doamna Nechiforov	51
Capitolul 16 Nunta	54
Postfață	59

Prefață

Elena Netcu

Demersul prozastic pe care-l propune scriitoarea Genna Maria Eliane pare mai degrabă un exercițiu de stil, întrucât compune o proză de tip confesiv, sub forma unor notații subiective, într-un stil epistolar, adresat doamnei Eliane.

Observațiile caracterologice se derulează spontan, în urma unor întâlniri fugare, adevărate flash-uri narrative, menite să contureze „o microsocietate românească postdecembristă”, după cum își încheie relatarea personajul-martor al acestei proze realiste, construită din decupaje din viața cotidiană. Spațiul epic este centrul Bucureștiului, redus la statutul de mahala, un mod de reflectare ce ne amintește de celebrul citat al lui Caragiale, referindu-se la „Momente și schițe”: *simt enorm și văz monstruos*.

Astfel, descoperim scene scurte prin care naratorul își exprimă uimirea, indignarea, nedumerirea în urma unor vizite inopinate ale unor vecini care îi invadează, pe rând, locuința pentru

diverse conversații, mărturisiri neconvingătoare pe care personajul martor le califică drept bârfe.

Evident, ne întrebăm cât adevăr și câtă ficțiune există în această proză inedită, fără un fir epic ascendent, fără un deznodământ, deși ultimul capitol ne trimite cu gândul la un happy-end, intitulat „Nunta”, care pare a fi, mai degrabă, un final sentențios, acuzator și dezamăgitor, fără perspectivă.

Personajele schițate sunt dominate de aceeași curiozitate exacerbată, metehne, suspiciune, nedumerire, insistența în a descoperi subiecte senzaționale, vești, zvonuri, noutăți, căutând pretexte pentru conversație. Descoperim contrastul între esență și aparență, într-un „loc unde nu se întâmplă nimic”, devenit un fel de „mahala centrală”.

Vocea hemodiegetică este acuzatoare, întrucât conversațiile pe care le are cu vecinii îi creează un disconfort psihic. Portretele sunt schițate fugar, cu tușe satirice, bazate pe o deficiență morală, definind *evoluția unei societăți pervertite*.

Urmărind metehnele vecinilor (familia Achie, doamna Alexeevici, doamna Dimitrios) personajul-martor constată că *relațiile umane se deteriorează rapid... din lipsă de educație, combinată cu o răcire*

a vieții spirituale și a credinței. Această constatare pare a fi și mesajul acestei proze scurte, izvorâte parcă dintr-un sentiment de indignare. Astfel, microsocietatea bucureșteană, limitată la descrierea modului de viață al unei „mahalale centrale”, se bazează pe *parvenitism, curiozitate malefică și psihotică*. Fiecare personaj trece prim malaxorul moral al personajului-martor, care asistă cu o profundă revoltă la prăbușirea măreției omului.

Personajul-martor face un aspru rechizitoriu al unei societăți în derivă, unde valorile umane se prăbușesc. Domnul Pai duce o viață dublă, este *un ciocoi ultraparvenit, dar cu spoieli aristocratice*. Doamna Achie este de *o viclenie îmbinată cu lipsă de caracter*.

Scriitoarea Genna Maria Eliane reiterează o temă literară arhicunoscută, aceea de destrămarea a valorilor umane, anihilate de lipsa de educație și supuse puterii fascinante a banului.

Este o temă care, din punctul nostru de vedere, va trezi interesul cititorului, copleșit, de altfel, de banalul cotidian, încât scriitura Mariei Eliane îi va confirma certitudinile.

Capitolul 1

Vecinele

Tocmai am intrat în curte, când am întâlnit două vecine: pe doamna Alexeevici și pe doamna Achie.

Veniseră de la plimbarea de seară cu căței.

— Buna ziua, am zis eu, și am trecut mai departe.

Am fost convinsă că am salutat și că mi-au răspuns la salut.

Doamna Alexeevici a venit repejor spre mine, m-a luat de brat și am urcat împreună scările.

Am vorbit puțin despre fațada casei, că trebuie să o facem, m-a întrebat când plec la băiat și ne-am despărțit.

Era aproximativ ora 18.30 când am intrat în casă.

Mi-am savurat ulterior cina și, brusc, telefonul a semnalizat un mesaj primit.

Când mă uit...

Era doamna Achie:

— Să știți că sunt supărată pe dumneavoastră, nu m-ați salutat, în schimb pe vecina Alexeevici ați luat-o de braț.

Am rămas perplexă la asemenea mesaj.

Ceasul arăta ora 20.06.

Am stat și m-am gândit... ce o fi vrând, de fapt?

Dacă o durea atât de mult că nu am salutat-o, de ce nu m-a sunat imediat?

Sau s-a consultat cu prietenele ei curioase, vrând să afle ce am discutat cu vecina de sus.

M-a apostrofat destul de dur, afirmând că ea nu o să mai fie amabilă cu mine, ca până acum.

I-am replicat:

— Faceți cum vreți. Eu am respectat toți vecinii.

A răspuns scurt „noapte bună” și a închis telefonul.

Capitolul 2

Gânduri

Doamne!

În ce societate evoluată trăim în centrul Capitalei?

Eu am numit-o „mahalaua centrală”.

Ce specimene s-au cuibărit în locul vechilor locatari?

În ce secol ne aflăm?

Draga mea, ți-am relatat tot ceea ce s-a întâmplat.

Rugămintea mea este ca Dumnezeu să mă ajute să găsesc răspunsuri despre evoluția unei societăți crunt pervertite.

Capitolul 3

Familia Achie

Hai să te fac să râzi și să plângi! În același timp.

Nu știu dacă ți-am povestit: doamna Achie este soție de inginer și actualul administrator.

Eu nu știu dacă are opt clase, dar a fost frumușică în tinerețe și a știut cum să pună lăbuța pe Ionel Achie.

Ce-i drept, nici el nu este nemaipomenit.

Cum se zice, „așchia nu sare departe de gard”!

A venit la mine într-o seară, fiind cenzor, să semnez lista de plată.

Zis și făcut!

Dar cum a intrat, a și întrebat: aveți tochitură cu mămăliguță? Căci mi-e poftă. Întâmplător, chiar asta aveam de mâncare.

I-am pus într-o farfurie, rugându-l să zică bogdaproste pentru tata.

A mâncat liniștit, a băut și trei păhărele de vișinată. Am semnat lista și i-am dat banii de întreținere, rugându-l să-mi pună chitanța în cutia poștală.

Bineînțeles că nici până în ziua de azi nu a pus-o.

Te întreb eu, Eliana! Tu ce crezi?

Ce fel de om este? El se crede un gentleman. Dar e un gentleman contrafăcut.

Ieri m-am întors foarte abătută.

Nu știam ce să mai cred! Oare ce se întâmplă? În ce țară trăim? În ce veac?

Mă uitam împrejur confuză, de parcă nu mai recunoșteam locul unde mă aflam.